

LITERARNO GLASILO
GIMNAZIJE LAVA

NAJ TI POVEM

2015/2016

NAJ TI POVEM

Literarno glasilo

Gimnazija Lava
Šolski center Celje

Vita Vybihal

3–6

Matevž Zdolšek

7–15

Žiga Gerdina

17–20

Matija Krumpak

21–24

Aljaž Goršek

25–28

Anja Vranič

29–31

Tina Radaković

33–36

Ajda Ajradinović

37–40

Katja Rupel

41–46

Mentorica

Jana Kvas

Celje, maj 2016

Vita Vybihal

BI.!?

Mar bi dala sebe sebi
in drugim le telo.
Bi štela ure do izginotja.
Bi nosila dokaz nedolžnosti
in v sebi prekletstvo.
Bi iskala sorodstvo v sebi.
Bi trgala okove
in reševala uganke.
Bi nosila ljubezen v srcu
in hlad na koži.
Bi, bi, bi. Bi?
Ne bi bila enaka.
Ne bi bila sita.
Ne bi nosila zlata
in ognja in verig.
Ne bi tavala
in tipala in iskala.
Ne bi upala
in verovala in občudovala.
Ne bi nosila zaklada
in srca na dlani.
Ne bi bila knjiga
s tisoči popisanih
in deset tisoči nepopisanih strani.
Ne bi nosila ran
in brazgotin in podpisov.
Ne bi bila levinja plamena.

- - - - -

Žarko sonce je obzorje.
Kri zatona se preliva vase.
Hlad temote žre zlatico dneva.
Neskončnost je ničevna
v primerjavi s trenutkom,
ko se sonce dotakne horizonta
in se začne utapljati v smrti dneva.
Samota zelenega gozda
in trpkost vlažne prsti
sta primerljivi s trenutkom,
ko zeleni kal ugleda svetlobo vsakdana.
Nič ni lepšega kot tisočero oči na nebu;
ko odbije polnoč in od preteklega dneva
ne ostane nič drugega
kot le predal spominov v možganih.
Nič ni lepšega od trenutka pozabe,
tisočega dela sekunde,
ko se opit od sreče zaveš,
da je mimo še en dan trpljenja.
In se začneja nov dan;
vstaja v srebru in zlatu
in te pozdravlja z nasmehom čez celo nebo.

- - - - -

Zadnjič, ne zadnjič

Morda ta roža danes zadnjič cveti.

Morda ta jablana zadnjič rodi.

Morda starec danes zadnjič zre na morje
in morda zvezda zadnjič osvetljuje vesolje.

Vse si s časom vzame pravico do konca.
Tudi naš planet ne bo za vekomaj gledal Sonca.

Še stoletno drevo se utruji od življenja
in mravlja se naveliča trpljenja.

Pa vendar se Dan rojeva iz najtrše Teme
in Atlas bo hvaležno večno nosil svoje breme.

Feniks znova vstaja iz svojega pepela.
Celo Sizif je srečen kljub kopici nikoli opravljenega dela.

Vsak krog se znova začenja.
Kolo sreče se skriva, a ne pojenja.

Matevž Zdolšek

Violina

1

Hišo prežema tišina,
ki upe mori.
Ostala za njo je le violina;
negibna, samotna leži.

Izginil mu z lic je nasmeh,
odkar je več ni.
S svetlobo v očeh
nikoli več se ne zbudi.

Pesem violine ne zveni,
neizpeta skupaj z njo
v zemlji mrzli mirno spi.

Negibna, samotna leži.
Nikoli več se ne zbudi.
V zemlji mrzli mirno spi.

Vedno znova jo hoče,
na drugi svet ji sledi.
V pozabi utoniti noče.
Vsako noč se mora ponovi.

Privid njen pod oboki
mu preboleti ne pusti.
A zjutraj se od njega loči,
vedno sam se prebudi.

Zmanjkuje mu moči,
vse težje upira se sanjam.
In ve, zakaj ob njem je ni.

Vsako noč se mora ponovi.
Vedno sam se prebudi.
In ve, zakaj ob njem je ni.

Predrami se iz sanj,
kjer ona še vedno živi.
Tam v svetu drugem čaka nanj,
v sobi na stolu ob oknu sedi.

Na mostu nad reko
ob ograji sam stoji.
Čaka edino prepreko,
v rokah violino drži.

Reka mrzla pod mostom šumi,
v temni modrini
z zarjo obsijana lepa se zdi.

V sobi na stolu ob oknu sedi.
V rokah violino drži.
Z zarjo obsijana lepa se zdi.

Na betonskem mostu violino
pred vzponom na ograjo pusti.

Ko pogleda v globino,
se popolnoma pomiri.

Za hip čas obstane,
ko korak preko roba naredi.

Ko praznina ga objame,
se nasmehne in zapre oči.

V ušesih mu veter buči,
a njemu kot njene violine
melodija nežno zveni.

Popolnoma se pomiri.
Nasmehne se in zapre oči.
Melodija nežno zveni.

Negibna, samotna leži.
Nikoli več se ne zbudi.
V zemlji mrzli mirno spi.

Vsako noč se mora ponovi.
Vedno sam se prebudi.
In ve, zakaj ob njem je ni.

V sobi na stolu ob oknu sedi.
V rokah violino drži.
Z zarjo obsijana lepa se zdi.

Popolnoma se pomiri.
Nasmehne se in zapre oči.
Melodija nežno zveni.

Kazalec

Orel mogočni po nebu leti,
čez širne planjave
se v krogih vrti.
Plen svoj opazi iz daljave.

Zajec preplašen
v dir se spusti,
a je počasen.
Orlu nihče ne ubeži.

Zajcu zmanjka moči,
pri miru obstane.
Orel ga dohiti.

Kazalec na uri nenehno hiti,
kot orel na nebu
se v krogih vrti.

Sivina

Češnje cvetijo v barvi pepela.
Narava se v sivino je odela
in zdi se, da ves svet
v monotonost je ujet.

Nebo je bilo polje modrine,
zdaj pa je pusto morje sivine.
Sonce v njem je utonilo,
svetlobo svojo izgubilo.

Barve začutim le sredi noči,
a ko iz sanj se prebudim,
vse se spremeni.

Barva sleherna se izgubi
in kakor mrena
sivina prekrije mi oči.

Nemir

V nepredirni temi noči,
ko ugasnejo luči,
ko potihne vsak prepir,
na zemljo tiho pade mir.

On pa bedi.
Dolgo ne more zapreti oči.
Nemir v njegovih mislih vlada.
Nespečnost mu postala je navada.

Šele ko zaspi,
ko v svetu sanj živi,
občuti mir.

Česa se buden boji?
Kaj mu spati ne pusti?
Zakaj nemiru konca ni?

Žiga Gerdina

Nemir

Življenje izginja z vsako minuto
in kmalu pri kraju bo dan.
Prehitro minevajo dnevi,
meseci, leta ...
Odhajajo kdove kam.

Nemočno stojim, opazujem hitenje
in se sprašujem,
ali naj se ustavim ali zaplavam
v vrtinec nemira, hitenja,
kdove kam.

Enkrat gotovo vse se ustavi,
le da ne vem, kdaj to bo.
Takrat se uležem in usmerim pogled
proti pticam,
tja pod nebo.

Zadnji poljub

Bilo je toplo poletje
pod mlado lipo, v senci gostih vej.
V rokah držal sem sonce in ljubezen mlado,
srečen kot nikoli prej.
Nad nama čez nebo poletno je priplul oblak.
Ves bel je bil in silno daleč.
Čez hip pa ni ga več bilo.

Odtlej so minila mnoga leta,
prešlo je mnogo dni.
Lipo so menda že podrli.
Ljubljena drugam je srečo šla iskat.
Njen obraz zbledel mi je za vedno.
Le to še vem,
kdaj poljubil sem jo zadnjikrat.

A tudi ta poljub bi že pozabil,
če takrat oblaka ne bi bilo.
Spomin ga hrani,
ves lep in bel priplul je čez nebo.

Mogoče drevored cveti kot včasih,
mogoče ona drugega fanta ima.
Oblak je cvetel le minuto
in že ga veter je pregnal z neba.

Zlomljeno srce

Koliko let je potrebno pretrpeti,
koliko dni in neprespanih noči,
da bom spoznal, da ljubezen ni večna,
da je najina usoda nesrečna?

Ljubezen že dolgo ni segla v moje srce
in tvoja zvestoba že davno zapustila me je.
Vedi, da si me prizadela do dna,
čeprav sem te ljubil iz srca.

Del mene si vzela,
ko si mi del sebe podarila,
potem pa si me brez besed
razočaranega zapustila.

Če si veselje našla drugje,
ti želim v življenju srečo
in s kamnom v srcu
najini ljubezni prižigam svečo.

Matija Krumpak

Mesta teme

Mesta teme
Roj svetlobe
Dolgo let ne razsvetli
In zato me
Čut grenkobe
Včasih v ustih zaskeli
Gledam vidim
Svet gnilobe
Zgražam se kot stekli psi
Padam
Na potí hudobe
In si svetlih mest želim

Če živel si kot večina

Zmedena norost življenja
vodi na večno pot trpljenja.

Če živel si kot večina,
te bo pogoltnila globina
krikov, škrtanja in teme.

Vidiš svoje zadnje breme,
čakajo te bolečine.

Ne uzreš več mesečine
in ko toneš v potu, krvi,
sanjaš o rešilni brvi,
ki poveže noge z glavo.

Pravijo, da te poznajo,
da nebeški zbor te išče.
Govore, da si vozlišče
trdne volje in pravice.

Smeh preplavi tvoje lice.
Misliš, da je to rešitev.
Vstaneš, zliješ se s svetlobo
in prebujaš mojo zlobo.

Zgrabita te moja prsta:
»Nikdar ne boš kot živa krsta
gledal soja vrat v nebesih!
Ni življenje past v telesih.

Ljudje so kakor slepi krti,
ni jim mar za zmago smrti,
tudi ko so v duši mrtvi.
Ni ti večno sonce dano,
ti ostal boš tukaj z mano.«

Vse visoko

Zrelo žito,
večno zlato,
srečo nam prineslo bo.
Čas toplote
brez samote.
Nobene lakote ne bo.
Zberi misli:
v zemlji kisli
sreča trajala ne bo.
Vse visoko
z močno roko
zima zla prekrila bo.

Aljaž Goršek

Ulična košarka

Lahk si v ekipi,
če maš skok
za obrambo,
dober šut za tri,
igra se tri na tri.
Ob igrišču DJ
muziko vrti.

Sonce sije zuni,
folk gleda
na tribuni,
kako na igrišču v parku
zabijajo žogo,
podobni
Miliču Marku.

Vse se konča,
ko v finalu mojster
trojko da.
In on se smeji,
ker mu danes
pač vse
v koš leti.

Raje žoga kakor droga

Droga je problem,
vendar za rešitev vem.
Zakaj bi se ukvarjal z drogo,
če je življenje lepše z žogo.

Igrišča je treba
za otroke popraviti.
Namesto da si kariero
naredijo z drogo,
jim dajmo priložnost,
da to naredijo z žogo.

Na svoje starše sem ponosen.
Ko so name vpili,
so mi tale slogan v glavo vbili:
»Žoga je najboljša droga.«

Zato ne posegaj po drogi,
raje po žogi,
saj s tem ne reskiraš,
ampak profitiraš.

Izgubljena ljubezen

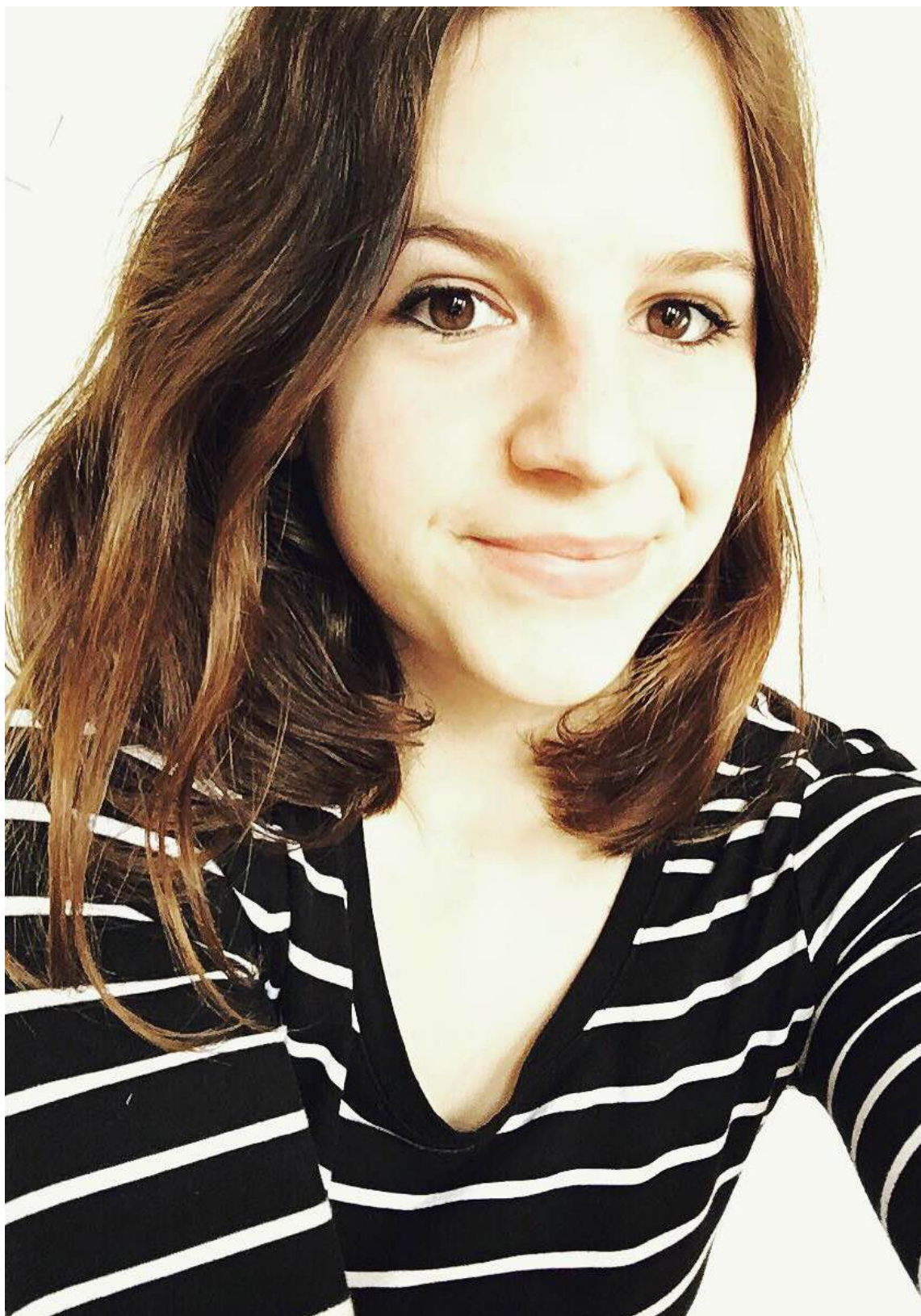
Ko se prava ljubezen rodi,
ti zažarijo oči.
In oko se zasolzi,
ko te ljubljena oseba zapusti.

Bridko jokaš,
srce trpi,
a v tebi še vedno
ljubezen gori.

Morda se kdaj vrne,
morda se ne ...
Ne obupuj,
saj čas zaceli rane vse.

Anja Vranič

Spomin

Mnogo obrazov z mano je vsak dan,
a vedno znova iščem te zaman.
Iščem tvoj nasmeh,
skrivnostni tvoj pogled,
tvoje prelepe oči,
vendar te ni.

Mnogo obrazov z mano je vsak dan,
ne pa ti.
V objemu njenem si.
Tvoje oči žarijo bolj kot prej,
tvoj nasmeh je večji kakor prej.
A zdaj je namenjen njej.

Le en obraz
v resnici vidim noč in dan,
ta je moj, otožen in zaspan.
Ne iščem več te med ljudmi,
si le spomin,
ki bolj in bolj blede.

Bolečina

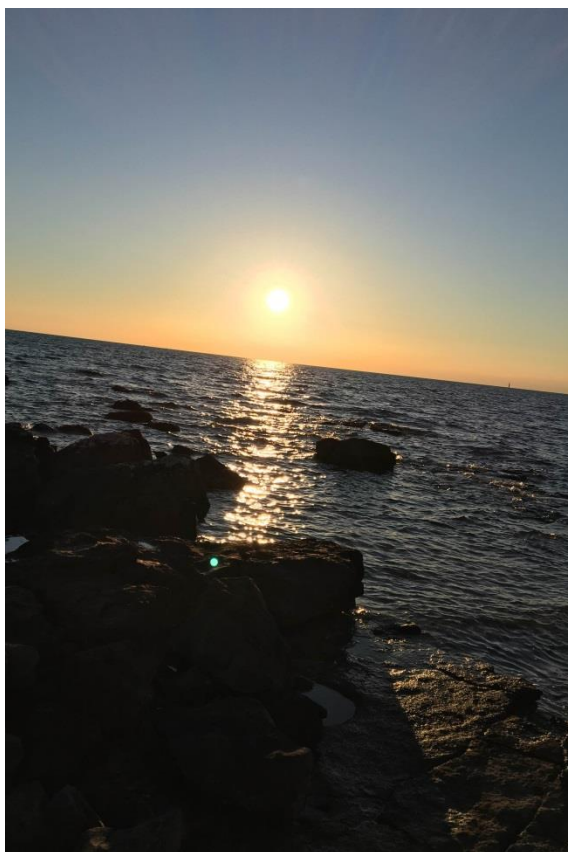
Zatisnem oči in te več ni.
Ljubezen med nama počasi blede.

Ni več ognja in strasti,
je le še žalost, ki boli.

Obup me žene v skrajnosti,
takšne, kot poznaš jih ti.

Predala cela sem se ti,
a tudi to dovolj še ni.

In vem, kaj zdaj lahko storim:
odidem in ljubezen zapustim.

Tina Radaković

Če bila bi sonce

Če bila bi toplo sonce,
bi tkala prijateljske vezi,
zlate žarke v kito spletala
in vsem polepšala bi dni.

Če bila bi rosa jutra,
bi posrebrila polja in gozdove,
prebudila škrlatno cvetje,
orosila slastne bi plodove.

Če bila bi droben dež,
rahlo na zemljo padala bi,
da polja bi bogato obrodila,
da vsak bi čisto vodo pil.

Če bila bi siva megla,
dolino v pajčolan ovila bi,
z jutranjo zarjo brž izginila,
veselje prinašala med ljudi.

Če bila bi hladen veter,
vse prepire bi pregnala,
ko zapihala bi z gor, planin,
bi vsakemu se nasmejala.

Če bila temen bi oblak,
veter bi me prepodil,
da svetlo bi nebo postalo,
da strah ljudi bi zapustil.

Če bila bi bučen grom,
odšla bi za goro
in v tišini se plegla,
da bi spet bilo lepo.

Če bila bela bi snežinka,
hribe in doline bi prekrila,
skrite želje vsem izpolnila,
otrokom radost bi delila.

Če bila bi srebrna zvezda,
vse s srečo bi razveselila,
kot z modrim, jasnim nebom
bi z lepimi sanjami ljudi pokrila.

Če bila bi svetla luna,
vsaka noč prijazna bi bila,
ljubezen bi prinesla sladko spanje,
nasmeh in jutro bi se srečala.

Sreča

Sreča je kakor sonce.
Lepó je, kadar sije,
hudó, ko jo oblak prekrije.

Zdaj je tu, potem drugje,
ko je ne pričakuješ,
sama obišče te.

Zrcalo

Kamnita in senčna je gozdna strmina,
skrita in mirna ta ozka dolina.

Kapljice svetle so skupaj pritekale,
hitijo, bežijo, se v potoku zgubijo.

Nad njim ščebetajo drobne sinice,
v njem pisane račke si zmočijo tačke.

Srna se čiste vode napije,
počasi veselo v gozd spet zavije.

Ko riba priplava in vodo skali,
si ribič premisli, se domov napoti.

Skoz vrbine veje potok se smeje,
igrivo zavije in grm ga skrije.

Pod soncem in luno lepo se blešči,
s šumenjem privabi, korak zaustavi.

V prijazni dolini zna krajšati čas,
ob njem se spočiješ, lepote naužiješ.

Zrcalo zrcal je gladina Voglajne,
naj vedno tako bistra ostane.

Ajda Ajradinović

Življenje

Življenje ni posuto s cvetjem,
ni vesela igra s petjem.
Svet pretresajo umori,
v krvi zadušeni boji.

A so še trenutki,
za katere se živi.
Niso proti tebi vsi,
ko se svet duši.

Včasih se nenadoma
prikaže boljša stran srca ...
Brez slovesa in poljuba
zmaga pozabljena obluba.

Sveta bo konec,
konec luči,
padla bo noč
nepremagljive moči.

Takrat bo prepozno,
zajela nas bo tema.
Ne bomo se rešili
iz temačnega objema.

Dnevi pretekli

Končuje se dan, začenja večer,
jaz sama ob oknu, v hiši je mir.

Zunaj dežuje, huje in huje.
Razmišljam o preteklosti,
o veselju in žalosti.

Bili so občutki radosti,
trenutki, ko je ljubezen dovolj.
A sreča se v nesrečo spremeni,
zaupanje preraste v dvom.

Vse, kar je,
zgodilo se je že.

Zato le v dneve pretekle pogledajmo
in se nasmejmo.
Lažje bomo šli naprej,
v novo življenje brez mej.

Spomini

Spomine obudijo strune kitare,
na vrata pa trkajo tudi prevare.
Najina pesem je brez pomena ostala,
ni več krvi po žilah pognala.

Življenje je v hipu izpuhtelo,
čustvo počrnelo, srce onemelo,
zazrto v prazno steno.

Glasbo je zaprlo v grob,
obdan s plastmi pretkanih zlob.
A tudi žalovanje mine.
Srce ne mara črne tišine.

Srčna bolečina

Ko solze pridejo v oči,
nič več me ne pomiri,
čeprav jih veter posuši
in sliko v glavi zamegli.
V srcu vse ostane,
srce ni prostor za ukane.
V njem se skriva bolečina,
ko se veselo k sreči dviga.
Ljubezen me je prizadela,
me v črni pajčolan odela.
Čeprav v samoti zdaj žalujem,
jo še vedno potrebujem.

Katja Rupel

Ne dotikaj se soli

Štirje študenti so se odločili, da bodo pomagali kmetu pobrati pridelke. Starejši mož, ki je živel v bližini, je imel težave s hrbtom, pa tudi nekaj dela na prostem fantom ne bo škodilo. Delali so vse jutro, dopoldne in pol popoldneva ter končno pobrali pridelke z njive. Kmet jih je za nagrado povabil na pozno kosilo in pripravil pojedino v znak hvaležnosti. Tako so zdaj sedeli v jedilnici za mizo in klepetali, ko so čakali na hrano.

»Ali se vam ne zdi vreme čudno? Še pred nekaj minutami je bilo povsem jasno,« je komentiral najmlajši študent, medtem ko je s svetlomodrimi očmi opazoval nebo skozi okno. Njegovi svetli lasje so se lepo skladali s svetlo poltjo, bil je srednje rasti in imel je ozka ramena.

»Prav imaš, Erik. Najbolje bo, da čim prej in čim več pojemo in odrinemo domov,« je veselo odvrnil najstarejši v skupini, z nebeško sinjimi očmi, žarečimi od vznemirjenja. V nasprotju z Erikom je bil ta mladenič močnejše postave, širokih ramen in precej visok. Zamolklo rumeni lasje in pege na licih in nosu so mu dajali tipičen skandinavski videz.

»Mislim, da se še spomniš, kaj se je zgodilo zadnjič, ko si si privoščil hrane, kolikor je mogoče, mar ne, Mathias,« ga je zbodel porogljiv glas mladeniča s svetlimi, daljšimi lasmi, spetimi s sponko. Njegove temno modre oči so izzivalno gledale tovariša. Zaradi visoke in vitke postave je bil videti celo mlajši od Erika.

»Ali misliš na to, da so ga peljali v bolnico zaradi prenajedanja, Lukas?« je s smehom v glasu vprašal najmanjši, vendar drugi najstarejši fant. Imel je temno rjave lase, zelene oči, majhno postavo in otroški obraz.

»Natanko tako, Klausner, zadel si žebljico na glavico.«

»Ja, to je bilo takrat, ko je poskusil pojesti celega purana,« je pripomnil Erik s širokim nasmehom.

»Hej, fantje! To je zlobno od vas. Celo ti, Erik ...« je zajavkal Mathias, ko jih je poskusil ustaviti.

»To je bilo res nekaj posebnega. Skoraj tako kot takrat, ko mu je uspelo pojesti trinadstropno torto,« se je zasmel Klausner.

»Še zmeraj ne vem, zakaj je to pravzaprav storil. Torta ni bila nič posebnega.«

»Ah, pogledjte, dežuje,« je skušal Mathias spremeniti tok pogovora.

»No, enkrat pa ima celo prav,« je zbadljivo pripomnil Erik.

Klausner je vprašal: »Kaj se vam ne zdi zvok dežja pomirjajoč?«

»Ne, jaz imam raje grmenje.«

Medtem je Mathias potihoma vzdihnil od olajšanja zaradi spremembe teme. Ni bil ravno navdušen, da so ga imeli za norca, ker je sprejemal take neumne stave.

Minuto kasneje jih je poklical kmet, ker je potreboval pomoč, da so znesli vso pripravljeno hrano na mizo. V kratkem času je bila ta prekrita s skledami in krožniki, polnimi jedi. Bilo je vsega, od različnih vrst mesa do zelenjave, prilog ...

Ko je gledal obloženo mizo, je Klausner vzkliknil: »Tega je preveč, res ni bilo treba pripraviti toliko.«

»Ne, to ste zaslužili. Letos je bila bogata letina in res sem vam hvaležen za vašo pomoč,« se je nasmehnil kmet. Dodal je še: »Vi kar začnite, jaz moram še nekaj opraviti, potem pa se vam pridružim. Dober tek.« In je odšel iz jedilnice.

»Hvala lepa,« so študentje zaklicali za njim.

»No, čas je, da začnemo, dober tek!« je zaklical Mathias in nestrpno segel po pečenem piščancu.

»Pomiri se, obnašaj se kot otrok,« ga je opomnil Lukas, ko si je nadeval pražen krompir na krožnik. Takoj je dodal: »Ali mi lahko podaš sol, prosim?«

»Seveda, izvoli.« Hitro je segel po solnici, vendar je bil neroden in jo je prevrnil. Sol se je potresla po mizi. »Oprosti,« se je opravičil in skesano pogledal Lukasa.

Lukas je glasno vzdihnil in odvrnil: »Spomni me, da te ne prosim več za sol.«

»Če bi bili vraževerni, bi zdaj rekli, da boš imel obilo smole, Mathias,« je lahkotno pripomnil Erik in si vzel kos svinjine.

Mathias ga je zmedeno pogledal: »Zakaj?«

»V starih časih so menili, da če ti pade sol iz posode, potem boš imel obdobje nesreče. Nekateri celo menijo, da s takim dejanjem kličeš hudiča,« je razložil Klausner.

»Mislim, da malo pretiravaš s hudičem,« se je vmešal Lukas.

»Ne, samo povem, kar sem videl napisano v knjigi,« se je branil Klausner.

Lukas je skomignil z rameni in jedel naprej.

Vreme se je iz minute v minuto slabšalo. Močno se je stemnilo in začelo je grmeti.

Erik je zamomljal: »Pa je res glasno zunaj.«

»Nevihta je vedno glasna,« je vzdihnil Lukas, »vendar včasih deluje pomirjajoče.«

»To je res. Vendar,« Klausner je zajel sapo in tesno sklenil roki skupaj, »mislim,« je dejal in začel govoriti z resnim, skoraj svečanim glasom, »da je okoli nas ves svet zvokov, zvokov, ki jih ne slišimo. Zelo verjetno je, da so v teh visokih zvokih harmonije take kot grozno škripanje, glasba pa tako mogočna, da bi izgubili razum, če bi jo slišali. Lahko je kar koli ... Le da mi ne vemo.« Napravil je dramatičen premor in nadaljeval: »Morda vesoljci skladajo to glasbo! Glasbo, ki lahko razstreli naše možgane in nas spremeni v žive mrličke. Vse to bi bilo mogoče, če bi jo lahko slišali.« Vznemirjeno in s pričakovanjem je pogledal ostale tri.

»Morda nisi opazil, vendar smo pri jedi,« je dejal Erik brez izraza na obrazu, skrivajoč svoje neugodje.

»Tvoja teorija je zanimiva, a menim, da zdaj ni čas za take debate,« je vljudno dejal Lukas.

»Uh, to zveni grozljivo,« je vzkliknil Mathias, na njegovem obrazu je bil viden strah, »še dobro, da ni resnič ...«

V tem trenutku je zmanjkalo elektrike in vse luči so ugasnile. Veter se je okrepil in grozljivo zavijal okoli hiše, dež je prešel v točo. Oblaki so se stisnili skupaj in popolnoma zatemnili zahajajoče sonce, strela je udarila v drevo nedaleč stran. Tla so se stresla in slišalo se je žvenketanje zlomljenega stekla.

V sobi je zavladala tišina, vsi so sedeli nepremično kot kipi, Erik je gledal s praznim pogledom v steno, Lukas je s podobnim zanimanjem opazoval piščanca na krožniku. Klausner se je znojil in globoko dihal in Mathias se je trudil, da bi bil videti neprizadet, vendar je njegov nasmeh izginil. Držal se je Lukasa. Čvrsto.

»Ah-haha, to je ss ... samo nevihta. Nič zasssskrbljujočega,« je zajecjal Mathias in poskusil sprostiti sebe in druge, ko je dejal:

»Videli s ... smo že hujše.«

Nenadoma se je iz hiše zaslišal glasen, ušesa in srce parajoč, nečloveški zvok. Zvenel je kot poslednji krik mučene duše, ki išče maščevanje, ko trpi peklenske muke.

Nekaj je padlo.

Nenadoma je pred njimi ležalo telo.

Mathias, Erik in Lukas so pogledali proti Klausnerju, ki je nezavesten ležal na tleh.

Glasne stopinje.

Počasne, težke stopinje so se bližale vratom.

Vrata so se odprla in velika postava je stala pred njimi.

Lukas je prebledel, Mathias zakričal in Erik je zadržal sapo.

Senca je iztegnila roko, kmet je prižgal luč in se opravičil: »Upam, da vas ni preveč motilo, moj sin je vadil violino.«

Trije mladeniči so bili zaslepljeni, a ko je kmet spregovoril, so ga takoj prepoznali. Mathias je izpustil glas olajšanja in Erik je izdihnil sapo:

»To je pa res slaba šala.«

Lukas si je takoj opomogel od šoka in hitro ugotovil, kaj se je v resnici dogajalo. Samo ena stvar ga je še motila: »Ali je res mogoče ustvariti tak zvok z violino? Kaj pa je kmetov sin delal nesrečnici?«

»Kaj, a to tebe skrbi!?«

Lukas je skomignil z rameni in dodal: »Ah, Mathias ... *Nikoli* več se ne dotakni soli, prosim.«

»N ... ne bom. Obljubim.«

Kmet jih je začudeno gledal, a je bil vljuden in ni spraševal. Mladeniči so si počasi opomogli, čez noč so ostali na kmetiji in šele naslednji dan odšli domov.